

Ramon Cué Romano - Magadra hagyunk Tégedet

Ramon Cué Romano (1914-2001) spanyol jezsuita pap 1957-ben kiadott egy verseskötetet "Sangre de Hungaria" (Magyarország vére) címmel. Ebből a kötetből való az alábbi megrázó költemény:

Magadra hagyunk Tégedet

Kicsi hűgunk, te drága!
Magadra hagyunk Tégedet.
Míg fényes nappal Rád törtek gyalázva,
S Európa szívéből letéptek rőt kezek.
Keresztútján a művelt világnak
Magadra hagyunk Tégedet.

Hogy körülálltuk földre tiprott tested,
A hulló jaj és forró vér felett,
Melynek árjával bepermetezted
Ruháinkat, - mi csak szónokoltunk és vitatkoztunk,
De senki előre egy lépést se tett,
Csak kezeinket emeltük az égnek,
S magadra hagyunk Tégedet.

Szemünk láttára tapostak a sárba,
Nem távoli őserdők megett,
De Európa szívében, hol drága
Múltunk öre a Fórum és a Parthenon meredt
A dómokra, mely visszhangként hordta
A vádat, amit Dante emelt érted,
Hogy bölcsesség, jog széthullt darabokra
S Beethoven dala kilencszer zokogja:
Az életünk új barbár korba tévedt.
S bár vállainkon húsz évszázad súlya,
Elárultuk múltunkat és újra
Vak félelembe fúlt a tett,
S magadra hagyunk Tégedet.

Bűvölten néztük mozdulatlan
Hogy gázol át törvényen az ellen,
S a szörnyetegnek végső pillanatban
Hogy étvágya beteljen
Áldozatként a szörnyű lakomára
Kis hűgunkat dobtuk oda s holnap
Új áldozatra vajon kit sorolnak?
Bűnöd csak az volt, hogy a szabadságot
Kívántad, mint a kék magas
Büszke királya a sas.
És annyi volt hős fiadnak vétke,
Hogy hitvesüket úgy hívták "enyém",
Hogy anyjukat is úgy hívták "enyém",
Hogy lányukat is úgy akarták hívni,
S a földbe, melybe búzáat s vért vetettek,

“enyém”-nek hívták a hazát, történelmet.
Óh Isten mondd hát vétek ez?
Ezért tiportak le, s mi szabadok
Magadra hagytunk Tégedet!

Kicsiny hűgunk, te drága Magyarország!
A lelkünk mélye és a városok
Jazz-hangos éje, karikás-szemű hajnalok
A vádat hordják,
Hogy letiportak s friss véred kiált
A szabad ember foltatlan ruháján
A munkások olajos öltönyén
S a vasárnapi vasalt nadrágokon...
Nincs, ki lemossa véredet,
Mit vád-piros ajakkal égetett
A homlokunkra húszezer halott:
- “Világ porondján fényes nappalon
Megint magunkra hagytatok!” -

És üldözni fog majd e bűnök árnya:
A béke szavát elfojtja a jaj,
A szabadság új árulást takar.
S ha ajkunk olykor igazságot hirdet
Saját vétkünkkel hazudtol meg minket,
Mert lelkük mélyén érzik már a népek,
Hogy bűneiknek súlyos agyaglába
Megindult és sár tapad nyomába
És árulásuk, árulásba hal,
És nincs nagy nemzet, addig míg e bélyeg
Rajtunk ég, - és homlokunk az égnek
Nem tárhatjuk, hisz láncban a magyar.
Mert Európa szívében előttünk
Fényes nappalon megtörténhetett,
Hogy meggyaláztak szép kicsi hűgunk,
S mi magadra hagytunk Tégedet.

(A magyarság, a bukott forradalmak és szabadságharcok népe ezer esztendőn át egyedül s magárahagyottan nemcsak hazáját védte testével és életével, hanem Európát is. 1956 után a világ lelkiismeretének hangján a fegyvertelen költők hajtottak fejet az elnyomottak, a bebörtönözöttek, a halottak előtt s mondták: Gloria Victis, dicsőség a legyőzötteknek, kik győzhetetlenek.)
